enneſe wastotörkujad mötted kaddusid tükhawalt, ja ta süda läks nago Lidial lahti, et ta lapsekombel Jummala töe sanna hakkas uskuma

Se tulleb sulle raskeks, astla wasto takka üllesliia.

Pärrast kojotullemist omma tereisust jäi Lewi aeg peagi wägga iggawaks. Öppind ommas endises kauplemises allati likuma ja tellama, ei olnud rahho egga waikne ello möisas, mis esmalt omma udise pärrast küllalt römustas, mitte ennam ta mele järrel. Köik asjad ollid temmal korra järrel ning käepärrast seatud ja sure himmoga piddas ta hoolt omma majade ja made eest; ta istutas usi rohhoaedo, lassi tikisi assutada, krawisi, aedo, tesid ja muud selle sarnast tehha, agga pea köigist wässind, otsis ta omma wanna söbrust jälle, mis ta korraks mahhajätnud, ja kui ta siis kojo tulli, wöis ta ehk ka Salomoniga öölda: „palio asjo on päikese al, mis tühja tööd kaswatawad; mis kasso on innimesel sest! Mis teab innimene mis temmale kassuks tulleb, ta elloajal, mis kui warri möda lähheb.“

Ommeti olli meie rikkal möisnikul ka üks römo hallikas, mis ta melest mitte ei wannunud, se olli temma tütre tru ning lapselik armastus temma wasto, mis siis ka temma jälle ommalt poolt tütrele örna issaliko armastusega ärratassus. Lewi ei pölland ka mitte hopis omma nabrite söbrust, sest ehk ta kül nende usko pölgas, siis

olli temmal ommeti mitmes muis asjus nendega ühhesuggune arwamine ja meel. Temma armastas head tehha ja piddas köik inimessi ühhe taewase issa lapsiks. Ta püdis hea melega sedda head, mis köigile kassuks wöis tulla, kaswatada ja sesuggune meel ühhendas tedda teiste enneſe sarnastega. Issearranes olli üks mees nendest, kedda Lewi temma kohtlase ning ausa mele ja löbbusa ning waikse ello pärrast wägga armastas ja auustas. Reisides peal kaugel wöera ma kohtades ollid nad teine teisega tuttawaks sanud. Ristiinnime ja Juut ollid üks teisele abbiks olnud ja nenda kahhekesti söbraks sanud.

Se sammane ärrawallitud söbr tulli kord Lewit temma udes ellomajas watama. Söbralikus könnelemises juhtusid majaissanda suust ka need sönad wälja tüllema: „kui kahjo on se ommeti armas söbr, et teie mitte Juut ei olle. Teie ollete ristiinnimeseks liga hea!“

„Ja kui ma tealsin, et ma teid omma wastusega mitte ei pahhandaks, ütles wöeras tössise melega, „siis ma sowilsin, et mitte ükski teie, aut wäärt Lewi, waid köik Juda rahwas ja pagganad ka sedda armo wöiksid kätte sada, et Issandat Jesust wöiksid kögest südamest Messiaks tunnistada.“

Judamehhe otsa esine tömmas sedda kuuldes krimpso. „Nisuggust kostust ollen ma isse omma küssimisega teie käest teninud,“ ütles ta wimaks,

Eesti-maa rahwa Kalender 1874, lk. 23